

El salt del Barça

El darrer lustre ha impulsat definitivament el FC Barcelona. Res no serà igual després d'aquests anys farcits d'èxits esportius i en què s'ha multiplicat la projecció internacional del club. "Són molts gols que hem cridat..."

El dia en què Joan Laporta s'estrenava com a president a la llotja del Camp Nou, el primer equip del FC Barcelona disputava –contra el Celta de Vigo– l'últim partit de la lliga 2002-03. El conjunt blau-grana, que aleshores entrenava el serbi Radomir Antic, lluitava per quedar sisè al campionat domèstic i per guanyar-se el dret a disputar la copa de la UEFA –la segona divisió europea– del curs següent. Si no ho haguera aconseguit, hauria estat la primera ocasió de la història en què el Barça, l'únic equip que ha participat cada any a les competicions europees, n'hauria restat al marge. Dels catorze futbolistes que van defensar la samarreta culer aquell 22 de juny del 2003, tan sols en *sobreviuen* dos: Víctor Valdés i Carles Puyol. Curiosament, del costat gallec n'hi havia un parell més que tingueren relació amb el Barça futur: José Manuel Pinto i Silvio Mendes, *Sylvinho*.

El panorama present és diametralment oposat. Els darrers cinc anys, el FC Barcelona ha participat en quatre semifinals de la Champions League, màxim guardó internacional de clubs, i ha resultat el vencedor final en dues edicions. Del 1955 al 2005, el Barça tan sols aixecà una copa de les orelles grans –a la temporada 1991-92, amb Johan Cruyff a la banqueta i Josep Lluís Núñez a la presidència–; els darrers cinc anys, n'ha sumat un parell més, a París el 2006 i a Roma el 2009, amb Frank Rijkaard i Josep Guardiola, respectivament, al capdavant de la direcció tècnica. Del 2003 ençà, les quatre seccions principals del FC Barcelona han estat campiones d'Europa, amb un total de set trofeus.

Que la mentalitat barcelonista ha mutat és evident. Els dos darrers títols de lliga s'han obtingut malgrat la pressió del màxim rival, el Reial Madrid, que en ambdós casos ha encadenat 18 victòries en 19 jornades sense que això li haja servit per a superar el Barça. Els mitjans estatals han patentat mots com ara *can-guelo* i *cagómetro* de manera infructuosa: l'equip que ara prepara Guardiola ha incrementat el seu rendiment. Amb una mitjana de vora tres gols per partit –pels volts del centenar per curs, que aviat és dit– i amb menys de trenta en contra, el Barça fins i tot ha fet miques el rècord de punts en un sol campionat: 99, n'ha sumat enguany, que aviat és dit, també.

Més enllà del Museu, el Barça s'ha fet encara més popular gràcies a un estil de joc encomanadís. Als anys de Laporta, el cruyffisme ha assolit la plenitud: ara es marquen més gols que mai i se'n reben menys; a més, l'esquelet de l'equip ha estat format a les categories inferiors del club, com també el cos tècnic, cosa que sens dubte ha ajudat a fer girar la roda. Guardiola, aquell nen esprimatxat que un bon dia va arribar de Santpedor a la Masia per formar-se com a futbolista i com a persona, aquell passerell que recollia pilotes al Camp Nou i que després va debutar al primer equip amb Cruyff, avui reviu com a entrenador els èxits esportius dels anys 90. L'holandès volador –22 anys després d'haver-se estrenat com a preparador i quan ja en fa catorze que va abandonar les banquetes– s'ho mira ben orgullós, de la llotja estant.

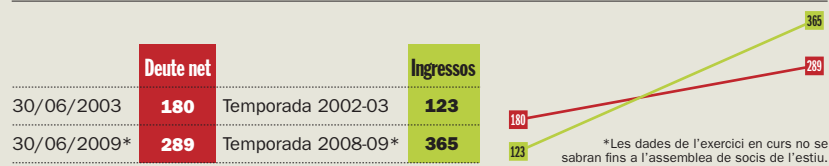
No fa tants anys que Cruyff és un assidu de la zona noble del Camp Nou, però. La seua traumàtica eixida del club migpartí el barcelonisme, una estirp habituada als enfrontaments caïnites i a convertir els mites de l'entitat en mers espectadors. Laporta i la seua junta directiva, defensors a ultrança del cruyffisme, en van fer bandera a la campanya electoral del 2003 i van obtenir un suport inesperat de la massa social blau-grana, porgosa com havia estat fins aleshores als canvis en profunditat: el 53% dels electors van optar per aquesta candidatura, de les sis que s'hi van presentar. De seguida, la nissaga entrant –que es movia entre els 35 anys i els 45– va prometre que dedicaria “els millors anys de les nostres vides” a l'entitat.

De penal. El nou equip rector havia anunciat que, en cas d'arribar al poder, contractarien l'anglès David Beckham, l'estrella mediàtica del moment. Era un futbolista més rendible al compte de resultats que no a la gespa, però la prioritat era impulsar la imatge del club. Tot i que el Manchester United va reconèixer que en negociava amb el Barça el traspass al Barça, Beckham va acabar fixtant pel Reial Madrid galàctic d'un Florentino Pérez que aquell dia va pensar que als nous dirigents culers els costaria de refer-se de la clatellada. Anava errat.

Les relacions laborals que tenia Sandro Rosell –vice-president primer del club– amb la selecció brasilera van per-

L'impuls del Barça

■ Evolució econòmica del club (2003-09)

■ Títols aconseguits per les seccions principals

FUTBOL

- 2 Lliga de Campions
- 4 Lliga
- 1 Copa del Rei
- 1 Copa mundial de clubs
- 1 Supercopa d'Europa
- 3 Supercopa d'Espanya

BÀSQUET

- 1 Eurolliga
- 2 Lliga ACB*
- 2 Copa del Rei
- 2 Supercopa ACB

HANDBOL

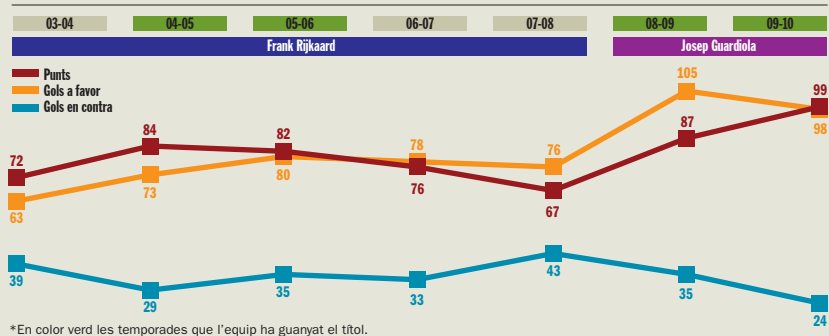
- 1 Copa d'Europa*
- 1 Lliga ASOBAL
- 3 Copa del Rei
- 2 Supercopa d'Espanya
- 1 Supercopa d'Europa
- 3 Lliga dels Pirineus

HOQUEI PATINS

- 3 Copa d'Europa*
- 5 OK Lliga*
- 2 Copa del Rei
- 2 Copa Intercontinental
- 4 Copa Continental
- 1 Copa de la CERS
- 4 Supercopa d'Espanya

*Competicions encara en joc, abans de tancar l'edició.

■ Dades del primer equip de futbol al campionat de lliga

metre de trobar una alternativa convi-cent. Ronaldo de Assis, *Ronaldinho*, que s'havia proclamat campió del món un any abans, però que encara no havia reeixit a l'àmbit dels clubs –jugava al París Saint Germain– va aterrar a Barcelona i ràpidament va fer enlairar el Barça. Al terreny mercatotècnic, també.

L'entrenador del primer equip –recomanat per Cruyff mateix– va passar a ser Frank Rijkaard, amb un currículum polític com a jugador però que, com a preparador tècnic, havia decebut al capdavant d'Holanda i del modest Sparta de Rotterdam. Després d'uns primers quatre mesos fluïxos, i coincidint amb l'arribada, cedit, d'Edgar Davids –també neerlandès–, la cosa va començar a rutllar. El primer any de Laporta, el Barça va quedar segon a la Lliga, i es classificà de manera directa a la Champions League de l'any següent.

Fou aleshores, a la temporada 2004-2005, que el Barça va recuperar la senda dels títols. No en guanyava cap des del 1999, però les adquisicions del brasi-

ler nacionalitzat portuguès Anderson de Souza, *Deco*, i del camerunès Samuel Eto'o –per qui va caldre negociar amb Florentino Pérez i que al capdavant ha estat un dels futbolistes més determinants de la història del club– van completar una línia d'avantguarda de luxe. De fet, el curs 2005-2006 el FC Barcelona va reeditar la lliga i va aconseguir la segona Champions. Londres passava a conviure amb una companya, anomenada París, al cervell dels barcelonistes.

Encimbellat a l'elit del futbol mundial, escollit millor jugador per la FIFA i premiat amb la prestigiosa Pilota d'Or que atorga *France Football*, Ronaldinho va abaixar els braços, i Deco va imitar-lo. L'eclosió de Lionel Messi al primer equip, un argentí petitó arribat de carambola al futbol base l'any 2000, no va ser suficient per a mantenir la tensió al grup. Tampoc no va capgirar la situació el fitxatge, l'estiu del 2007, del francès Thierry Henry, un dels futbolistes més elegants i efectius que hi ha hagut mai.

Esgotat el cicle de Rijkaard, la direc-

EFE

Ronaldinho, Rijkaard, Guardiola, Xavi, Puyol, Iniesta, Eto'o, l'Eurolliga de bàsquet... El barcelonisme ha viscut, aquests anys, molts moments d'alegria.

tiva blau-grana va efectuar el 2008 una aposta arriscadíssima: Josep Guardiola, amb un any d'experiència a la tercera divisió, va fer-se càrrec de l'equip enmig d'una mala maror enorme. Com si a la mà esquerra duguera una vareta màgica, però, el del Bages ha perfeccionat el sistema de joc característic del Barça –el 4-3-3–, ha aplicat la disciplina heretada del seu pas per Itàlia i ha introduït elements de gestió humana molt rics. El resultat d'aquests dos anys és explosiu: una Champions, dues lligues –la darrera, la més competida de la història–, una copa del Rei, un copa del Món de clubs i dues supercopes. Victòria als quatre enfrontaments amb el Reial Madrid –novament dirigit per Pérez, a colp de talonari–, un fet inèdit que té el contundent 2 a 6 del 2009 com a màxim exponent.

A més, Messi s'ha coronat com el rei

d'aquest esport –ha recollit els guardons individuals que un dia ja havien anat a parar al seu amic Ronaldinho– i s'ha erigit, també, com el millor exemple de la política de planter, aquella que ha permès de tenir figures planetàries fetes a casa –Xavi Hernández, Andrés Iniesta–, que ha aportat unes altres peces molt valuoses –Carles Puyol, Gerard Piqué, Víctor Valdés, Bojan Krkić– i que en tan sols dues temporades ha dut jugadors com ara Pedro Rodríguez i Sergio Busquets de la tercera divisió al Mundial de Sud-àfrica que se es disputarà el mes vinent. Mai de la vida un equip no havia disputat una final de Champions amb tants jugadors instruïts al planter. Guardiola aplica avui la manera de fer que va aprendre ahir de Cruyff. És la roda que no s'atura...

Laporta, conscient del pes que Cruyff ha tingut en el canvi de rumb de l'entitat

–en arribar ell a la banqueta, el Barça només tenia deu lligues, dues més que l'Athletic Club i Atlètic de Madrid, mentre ara en compta el doble, una vintena–; conscient que l'estil del Barça és admirat arreu del planeta; i conscient, també, de l'abast internacional de Cruyff –un dels quatre millors futbolistes de la història–, acaba de nomenar l'holandès president d'honor, una decisió que no ha agradat a determinats cercles del barcelonisme perquè no ha estat sotmesa a la votació dels socis.

Les seccions –vegeu gràfic a la pàg. 27– també han ofrenat copes de tota mena. Les quatre més importants tenen al capdavant un preparador casolà: Guardiola al futbol, Xavier Pascual al bàsquet, Xavi Pasqual a l'handbol i Ferran Pujalte a l'hoquei sobre patins. Tanmateix, l'aposta de Laporta per Valero Rivera –el

Turbulències als despatxos, però: Rosell i Soriano no hi són, Oliver genera recel, Giralt va fer una moció i Ferrer i Godall s'han disputat l'herència de Laporta.

millor entrenador que ha tingut la secció d'handbol– com a coordinador de totes amb prou feines si va durar un any.

Tensió a les oficines. I és que les bones notícies que solien arribar dels camps de joc no han calmat un club que té tirada a les turbulències. De la primera junta de Laporta, de fet, només en resten tres membres. Hi van haver dos remodelatges de volada: el 2 de juny del 2005, Rosell i tres persones que li eren fidels –Jordi Monés, Josep Maria Bartomeu i Jordi Moix– van plegar en discrepància amb el tarannà del president. Dies després també se n'anà Xavier Faus.

La moció de censura promoguda pel soci Oriol Giralt va ser rebutjada per la massa social barcelonista, però, amb tot, els vots favorables van superar el 60%. La negativa de Laporta a cedir la

presidència va fer que el 10 de juliol del 2008 n'emigraren vuit membres: Ferran Soriano, Albert Vicens, Evarist Murtra, Marc Ingla, Clàudia Vives-Fierro, Xavier Cambra, Josep Lluís Vilaseca i Toni Rovira. Les baixes van ser cobertes de seguida, i Laporta va passar a conformar el seu nucli dur al voltant del vice-president esportiu, Rafael Yuste, del nou responsable de la tresoreria, l'economista Xavier Sala i Martín, i del director general, Joan Oliver, el responsable d'haver ordenat l'espionatge dels directius Yuste, Joan Boix, Joan Franquesa i Jaume Ferrer.

Ferrer, precisament, sonava com a presidenciable de la candidatura continuista –Laporta ha complert els dos mandats que ara els estatuts del club marquen com a límit–, però va ser Alfons Godall –amic de la infantesa del president, com també Yuste–, per qui finalment apostà

Laporta. Poc després de prendre aquesta posició pública, l'acostament de Godall al trident Soriano-Ingla-Vicens va provocar un canvi d'estratègia: ara és Ferrer –amb Yuste i Sala al seu equip–, qui Laporta avala. No és la primera ocasió en què el president del FC Barcelona ha hagut de prendre una decisió poc agradable des del punt de vista sentimental: qui era el seu cunyat, Alejandro Echevarría, va deixar de fer d'enllaç amb els jugadors del primer equip de futbol en fer-se públic que era membre de la Fundació Francisco Franco.

Però les disputes no sols han estat de caire intern. Els tribunals han esclarit dues qüestions referents a l'organització del club: en un cas, el jutge Roberto García Cenicerós va fer una lectura estricta dels estatuts de l'entitat i va considerar com a primer any de mandat de Laporta els

EFE/J. CENCILLO/EL TEMPS

La Ciutat Esportiva és una realitat. Demà potser ho serà el projecte de Foster. Els ingressos augmenten, el planter funciona i el club és solidari.

vuit dies que va ser president el juny del 2003, abans no començara la temporada següent. Per això s'ha estat set anys i no vuit –a partir d'ara, a més, els mandats passen a ser de sis anys i no de quatre–; en el *cas dels avals*, la justícia va determinar que la junta havia d'haver avalat –amb 1,6 milions per cap– el deute net del club, abans d'accedir-hi. La decisió ha estat objecte de recurs al Tribunal Suprem.

Tot plegat, afegit als negocis que Laporta presumptament va voler fer a l'Uzbekistan i tramitant la venda del Mallorca, han estat les principals ombres. Un regnat que llega expressions mítiques –“que n'aprenquin!”–, “al lloro!”, “no estem tan malament!”, “caverna mediàtica”– i algun moment excessiu, com ara quan Laporta, el 2005, va travessar, mig nu, l'arc de seguretat d'un aeroport.

Salt econòmic. El salt no s'ha circumscrit a l'àmbit esportiu. Econòmicament, el Barça viu el seu moment més dolç. Els ingressos s'han multiplicat per més

de tres –dels 123 de la temporada 2002-2003 als més de 400 de la que és a punt d'acabar–, sobretot gràcies a l'acord televisiu amb Mediapro –per comptes de Prisa–, que reporta una quantitat fixa de 120 milions anuals a l'entitat; al patrocini de Nike –entre 30 i 40 milions l'any–; i, també, a la globalització del club, que fa gires per l'Àsia i Amèrica, ha potenciat el seu marxandatge i negocia els drets televisius a l'estranger.

Sigui com sigui, el deute no ha minvat; ans al contrari, s'ha situat pels volts dels 300 milions, prop del doble del que hi havia en accedir a la direcció l'equip de Guardiola. L'auditoria que la junta va encarregar el 2003 va servir per a copsar la situació real del club, que ingressava bastant menys d'allò que podia ingressar.

En aquest temps també s'han abordat projectes com la nova Ciutat Esportiva de Sant Joan Despí, que ja és una realitat, l'acord de requalificació del Miniestadi i la reconversió del Palau Blau-grana, una jugada que injectarà diners i que pot

donar pas a la modernització del Camp Nou, tot seguint el disseny de l'arquitecte Norman Foster, inspirat en Gaudí.

Compromís. La projecció mundial del FC Barcelona no ha vingut, en exclusiva, de la pilota. L'acord amb Unicef és simptomàtic: el seu logotip figura a les samarretes del primer equip en canvi d'una aportació solidària anual d'1,5 milions, pel cap baix; és la primera vegada que la samarreta blau-grana llueix publicitat i no és cobrant, sinó pagant. La col·laboració amb Unicef s'amplia a la Fundació FC Barcelona: totes dues organitzen programes conjunts en països subdesenvolupats. Les principals estrelles del Barça –Ronaldinho, Eto'o i ara Messi– també s'hi han implicat, en la batalla contra la pobresa infantil.

Alhora, la massa social s'ha incrementat força: de 105.000 socis s'ha passat a 172.000, en només set anys. Després de la campanya El Gran Repte, avui hi ha socis al Japó, Austràlia, l'Argentina o el Canadà. Les penyes també han crescut i

Laporta hi ha imprès un to marcadament catalanista: juntes itinerants, homenatges a Jaume I, visites a la tomba de Fuster i Correllengua a l'Estadi.

molt, i les han organitzades de manera diferent: a l'àmbit I no sols hi ha ara les catalanes, sinó també les valencianes i balears. D'una altra banda, s'han eradicat els grups violents del Camp Nou.

País. Finalment, el "catalanisme desacomplexat" promès per Laporta va bro-

llar des del primer moment: la senyera més gran de la història va desplegar-se al Camp Nou, on grups en català versionaven cada setmana el "Cant del Barça". S'hi han fet esdeveniments com ara el Correllengua; el club ha participat en actes d'un caràcter marcadament nacional, com ara la visita a la tomba de Joan

Fuster, l'homenatge a Jaume I celebrat al monestir de Poblet amb motiu del vuitè centenari del monarca, les juntes itinerants pel país amb què la directiva ha volgut acostar el club al poble...

Més que un club, sí.

Victor Maceda

Cerdà post metrò- polis

Congrés internacional del 8 al 12 de juny de 2010 al CCCB

El govern de les regions metropolitanes al segle XXI

Portar les polítiques urbanes al territori: aquest és el *gest Cerdà* que Barcelona pot aprofitar en el nou segle. I aquest és l'esperit del Congrés Cerdà Postmetròpolis que, com a cloenda de l'Any Cerdà, aplegarà al CCCB més de seixanta experts d'àmbit local i internacional.

www.anycerda.org/congres

Entrada gratuïta, places limitades. Hi ha servei de traducció simultània al català, castellà i anglès.

Organitza

Informació
www.cccb.org
www.anycerda.com

CCCB Montalegre, 5 | 08001 Barcelona | Tel. 933 064 100